

[Indenrigsministeren.]

Det ærede Medlem har ikke stillet dette i Udsigt, og jeg tvivler om, at han vil stille det i Udsigt, naar han eventuelt senere faar Ordet. Det har jo vist sig, at de ca. 4½ Mill. Kr., som er stillet til Disposition — hvis man regner med 275 000 Medlemmer i Forbundene og 15 Kr. pr. Medlem, vil det nærne sig derhenimod, 4—4½ Mill. Kr. — kun har skaffet os — ja, det ved det ærede Medlem — mon det er mere end 3—4 Krisekasser? Er dette blot en Skueret, de ærede Medlemmer ønsker sat paa Bordet: 30 Kr. pr. Medlem, naar Krisekasser oprettes, vel vidende, at der ingen Krisekasser oprettes, saa længe vi lever under det nuværende Hjælpekasse-system? Kan det ærede Medlem stille den Garanti for Krisekassers Oprettelse, som jeg her lyser efter? Jeg forstaaer meget vel, at der kan være Vanskeligheder af formel Art, der er utvivlsomt ogsaa saare reelle Vanskeligheder, og de er for Kasserne ganske simpelt hen manglende Ydeevne hos Kasserne Medlemmer, hvis Evne til at betale Præmier i Virkeligheden er udtømt gennem de Præmier, der kræves af selve Arbejdsløshedskassen. Og for Staten — ja, der er den saare reelle Vanskelighed, at de ærede Medlemmer ikke kan angive, hvor Pengene skal tages fra; nys var Partiets Formand oppe for at foreslaa, at vi skulde tage en ikke uvæsentlig Indtægt bort fra Staten.

Men Forhandlingen om hele dette Spørgsmaal maatte, hvis den overhovedet skal etableres — og Vilkaaret derfor maatte være, at man fra de Herrer Side var klar over, at Krisekasser saa virkelig blev tilvejebragt —, efter min Mening knyttes til Loven af 4. April 1928 og ikke til Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring. Naturligvis vilde saa noget af den Atmosfære, som ogsaa det ærede Medlem forsøgte at tilvejebringe om denne Sag, forsvinde, den agitatoriske Værdi vilde maaske blive mindre. Med disse Ord vil jeg dog paa ingen Maade stille i Udsigt, at en Forhandling, hvis man søgte etableret en saadan paa Grundlag af Loven af 4. April 1928 med Hensyn til yderligere Stillen til Disposition Tilskud og billige Laan som Grundfond til Etablering af Krisekasser, vilde blive frugtbar, men Vilkaaret maatte i hvert Tilfælde være, at man i Forvejen havde sikret Oprettelse af Krisekasser i et saadant Omfang og i et saadant Antal Fag, at man derigennem kunde faa tilvejebragt Sikkerhed for en Aflastning af den Byrde, Hjælpekasserne har maattet paatage sig; og Forudsætningen maatte naturligvis være, ligesom i Loven af 4.

April 1928, at Medlemmerne stadig indenfor en vis Periode ydede Bidrag, saaledes at de Beløb, der fremskaffedes, stod i et rimeligt Forhold til den Støtte, Staten ydede gennem Tilskud og Laan. Her tror jeg rigtignok, man vil støde paa en stor Vanskelighed, og jeg spørger nu det ærede Medlem og hans Medforslagsstillere, om man ikke kunde støtte Bestræbelserne for at overvinde denne Vanskelighed med Hensyn til Medlemsbidragene paa en eller anden Maade. Det kan jo være, at det ærede Medlem har vanskeligt ved at finde en Fremgangsmaade, og jeg maa da i al Beskedenhed, uden at jeg paa nogen Maade derigennem vil blande mig i det ærede Medlems Forhold, have Lov til at foreslaa ham, at man lader f. Eks. Fagforbundene lægge som Grundfond i Krisekasserne tilsvarende Beløb som dem, Staten og Arbejdsløshedsfonden lægger deri. Var det ikke værd for det ærede Medlem at tage denne Tanke op til Overvejelse? Jeg henstiller dette til hans og hans Medforslagsstilleres Undersøgelse, inden vi gaar videre i denne Sag. Og hvis det ærede Medlem ikke mener, det er en fremkommelig Vej, saa kunde jeg ogsaa tænke mig, da vi i disse Tider har mere Brug for Freden end for Krigen, og det viser sig, at Freden ogsaa koster Penge i Form af Støtte til arbejdsløse, at man, indtil det fornødne var opsamlet i Krisekasserne, afstod fra at opkræve Bidrag til Fagforbundene, men i Stedet lod disse Bidrag gaa til Krisekasserne. Paa den Maade vilde de Herrer jo medvirke sammen med Staten, Kommunerne og Arbejdsløshedsfondens Direktion til at tilvejebringe den Basis, som efter de Herrer Mening endnu ikke er skabt, og hvorpaa virkelig aktivt virkende Krisekasser maa hvile.

Jeg tillader mig altsaa at henstille disse Tanker til Overvejelse. Det er jo muligt, at et væsentligt Bidrag til Vanskelighedernes Overvindelse derigennem kunde gives.

Endvidere er der paa et andet Punkt sket Ændring i dette Forslag, sammenlignet med det, vi havde til Behandling i Fjor, idet man nu af Forslaget har udtaget Bestemmelserne om Ændring i Vilkaarene for Aabning og Genaabning af oprettede Krisekasser. Denne Ændring har sin ganske naturlige Begrundelse i, at Rigsdagen ved Loven af 9. November 1928 har gennemført de Ændringer i Arbejdsløshedslovens Bestemmelser om Aabning og Genaabning af Krisekasser, som jeg i Løbet af Sommeren 1928 naaede til Enighed om med Repræsentanter for Arbejdsløshedskasserne. De nye ændrede Bestemmelser betød jo med Hensyn til baade Virkemaade og Mulighed for Aab-